

עמ"ת 29063/03/14 - עלאדין אפיניש נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עמ"ת 29063-03-14
18 מרץ 2014

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: עלאדין אפיניש
נגד
מדינת ישראל
העורר
המשיבה

נוכחים: העורר וב"כ עו"ד סעדה
ב"כ המשיבה עו"ד דקלה סרן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט עטר), בתיק מ"ת 7649-03-14 מיום 9.3.14, לפיה הורה על עריכת תסקיר מעצר, לצורך בחינת שחרור העורר לחלופת מעצר, ועל כן על מעצרו עד קבלת התסקיר.

לעורר מיוחסות עבירות של התפרצות למחסן שכנו בתאריך 22.2.14, וגניבה של כלי עבודה מתוכו, ביחד עם אחר, תוך הפרת תנאי מעצר בית מלא שהושתו עליו, בגין עבירת רכוש שבוצעה על ידו בתאריך 20.6.13.

בית המשפט קמא קבע קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. בית המשפט קמא התייחס בהחלטתו להחלטה של בית משפט זה, בערר על מעצר לצורך חקירה. באותה החלטה שניתנה בעמ"י 3359-03-14 קבע כב' השופט פרסקי, כי מעשיו של העורר מקימים עילת מעצר, אולם אין מדובר בעילה כזו שלא ניתן בגינה להורות על חלופה. בית המשפט קמא עמד על הקושי שבפיקוח ההורים על קיום תנאי מעצר הבית. לכך נוספה מסוכנות שבעבירת רכוש נלווית להפרת תנאי מעצר הבית. על כן, הורה בית המשפט קמא להפנות את העורר לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו.

ב"כ העורר מלין על כך, וטוען כי משמעות ההחלטה, נוכח העומס שמוטל על שירות המבחן, היא השמתו של העורר

במעצר למשך חודש ימים. מדובר במעצרו הראשון, וחודש שלם במעצר עלול לפגוע בו. העורר הורתע מתקופת המעצר שכבר ריצה, ואין להקשות עליו בתקופה נוספת. עוד טוען ב"כ העורר, כי היה על בית המשפט קמא לבחון בעצמו את החלופה שהוצעה במקום פיקוח ההורים, דהיינו, הגיסה והאחות, ולא לעכב את השחרור לתקופה כה ארוכה.

ב"כ המשיבה עתרה לדחות את הערר מנימוקי בית המשפט קמא. היא הדגישה את הפרת תנאי השחרור ואת הקושי של החלופה הטובה ביותר, דהיינו אביו ואמו, לפקח עליו.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הערר.

אין מדובר בעבירת רכוש ותו לא, אלא, עילת המעצר בעיקרה מבוססת על העובדה שעבירת הרכוש הזו בוצעה עת היה נתון בתנאי מעצר בית מלא, בגין עבירת רכוש אחרת, שביצע לכאורה לפני מספר חודשים, ושההליך המשפטי בעניינה תלוי ועומד.

מהראיות לכאורה עולה, כי הוריו של העורר אינם מסוגלים לשלוט בו, והם הגיעו לתחנת המשטרה מספר פעמים כדי להתלונן על כך שהוא לא שומע בקולם, ויוצא מהבית בהפרת התנאים.

מכאן, שבחינת החלופה האחרת צריכה להיעשות בזהירות, ובשים לב לתכונותיו המיוחדות של העורר. אין ספק בליבי, כי הערבות המוצעות הן נשים אחראיות ומסורות, אולם השאלה היא לא אם הן מבינות את תפקידן, וימלאו אותו כהלכה, בדיקה שייתכן ובית המשפט קמא יכול היה לבצע. השאלה המרכזית היא, האם העורר, שכבר הוכיח את העדר המשמעת שלו, יציית למפקחות המוצעות. ברי כי שאלה זו ראוי שתבחן על ידי גורם מקצועי, ובית המשפט אינו יכול לעשות זאת.

לכן, צדק בית המשפט קמא בהחלטתו, ואני דוחה את הערר.

ניתנה והודעה היום ט"ז אדר ב תשע"ד, 18/03/2014 במעמד הנוכחים.

טלי חיימוביץ, שופטת